

[Ludvig Christensen.]

saadan Maade, at det ikke sker i et for hastigt Tempo, saa vi slaar noget i Stykker, og at vi ikke gør det, før Industrien selv har den Bæreevne, som er nødvendig til Fremskaffelse af den fornødne Finansiering.

Jeg vil udtale min Tilfredshed med den ærede Handelsministers Bemærkninger angaaende de i § 19 foreslaaede 400 000 Kr. Det er rigtigt, at vi her i Landet i alt for mange Aar har savnet udsendte Eksportkøbmænd eller Eksportindustrimænd med en vis handelsmæssig Uddannelse. Det er ingen Sag — i alt Fald er det ulige lettere — at uddanne Importkøbmænd herhjemme. Det er ikke nær saa vanskeligt at sidde herhjemme og regne ud, at naar jeg kan købe et Par Støvler i Tjekkiet for 10 Kr., og de danske Støvler koster 15 Kr., kan jeg ved at sælge de tjeckiske Støvler for 13 Kr. faa en Gevinst, som gør det muligt for mig at klare mig som Importkøbmand. Naturligvis er det ikke alle Omraader, hvor det er saa ligetil, men det er givet, at det er langt, langt vanskeligere og kræver en anden Uddannelse at være Eksportkøbmand, rejse ud og i det fremmede skabe Afsætningsmuligheder for den Eksportindustri, der vokser op herhjemme og i de kommende Aar i stigende Omfang maa vokse op, hvis vi skal skaffe Beskæftigelse for det stigende Befolkningstal i Byerne. Der er ingen Tvivl om, at der med den Produktion, vi præsterer herhjemme, og de Kvalitetsvarer, vi kan eksportere, ikke skal saa forfærdelig meget til af nye Markeder ude om i Verden, før vi bliver i Stand til at skaffe fuld Beskæftigelse eller saa nær fuld Beskæftigelse, som det er muligt, til de Arbejdere, for hvem der i Øjeblikket ikke er Beskæftigelse. Naar vi ser paa, hvad en enkelt Industri som Jernindustrien efterhaanden har været i Stand til at oparbejde af Eksport, naar vi ser paa, hvad en ny Industri som Radioindustrien næsten uden Støtte fra det offentlige har været i Stand til at oparbejde af Eksport, er det givet, at hvis vi ved at uddanne saadanne unge Industri- og Handelsmænd til Eksportkøbmænd, til vort Lands Tjenere og Handelsmænd ude i Verden, kan skaffe en stærkt forøget Omsætning af vor Industris Varer, vil de Penge, der foreslaas anvendt hertil — og flere endnu til samme Formaal —, komme igen med meget gode Renter. Derfor tror jeg, at det vigtigste, det, der i det lange Løb vil faa størst Betydning, netop er en ny Uddannelse af Ungdommen paa dette Omraade, en Uddannelse til Eksportkøbmænd, hvad vi alt for længe har savnet.

Jeg skal paa det varmeste anbefale det

foreliggende Lovforslag til hurtig Gennemførelse.

Tvede: Den højtærede Minister for Handel og Industri begyndte sine Udtalelser med at sige, at det foreliggende Lovforslag ikke var helt det samme som det, den højtærede Minister havde fremsat i det høje Folketing den 21. Februar i Aar, og det er jo rigtigt; medens Lovforslaget oprindeligt kun var paa 10 Paragraffer, indeholder det nu lige det dobbelte Antal. Af disse nye Paragraffer er der nogle, som vi fra konservativ Side kan tiltræde, andre, som vi ikke vil modsætte os, og atter andre — det er især § 5 —, som vi mener ikke er hensigtsmæssige, fordi de i et længere Tidsrum vil blande Staten op i Erhvervslivets Forhold. Vi anser det ikke for rigtigt for længere Tid at lovfæste forskellige Kriseforanstaltninger; det kan føre til, at der skabes Forventninger om, at disse Forhold skal blive ved, og at vi maaske kommer til at binde Staten endog i udvidet Form til en Række Virksomheder. Vi mener, i øvrigt ganske som Partiet Venstre i det andet høje Ting har udtalt i den dér afgivne Betænkning, at flere af de Foranstaltninger, hvorpaa Lovforslagets Bestemmelser tager Sigte, falder udenfor de Opgaver, det offentlige bør paatage sig, idet Finansieringen af Erhvervslivet, som dette Lovforslag omfatter, bør ske ved Pengeinstitutterne, først og fremmest Bankerne, og ikke ved Staten. Men medens Venstre i det andet høje Ting er gaaet med til Lovforslaget, fordi det mener, at Bankerne udviser en ikke ringe Tilbageholdenhed, er vi fra vor Side ikke sikre paa, at dette egentlig er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold for Tiden. Personlig har jeg i en lang Aarrække haft med Bankvirksomhed at gøre, ogsaa i det sidste for Pengeinstitutterne overordentlig vanskelige Tiaar, men det er mig ikke bekendt, at et eneste sundt Foretagende i den Periode ikke har faaet den Kredit og Bistand, det har ansøgt denne Virksomhed om. Jeg tror, at de har faaet alt, hvad de har søgt om, naar det var sunde og gode Foretagender.

Fra konservativ Side har vi været villige til for det kommende Finansaar at gaa med til en Række Bestemmelser paa Lovforslagets Omraade, men Regeringen har jo opretholdt Kravet om, at Bevillingerne skal gælde for en 3-aarig Periode. Det er vi imod af den af mig nævnte Grund: at det let kan føre til, at Staten ligefrem gror fast i sine Engagementer. Mine Meningsfæller i Folketinget har saaledes givet til Kende, at de